Къде е Майсторът, способен да вдигне Храма?

Легендата разказва, че в Египет, в Храма на Танис е съществувал Домът на живота. В неговите работилници се усвоявали ученията. Тишината и съзерцанието били атмосферата в този своеобразен древен университет. Архитекти, скулптори, художници, лекари, държавни чиновници, висши духовници овладявали и разшифровани тук тайните на науките и умението да ги прилагат в живота.

Когато дочува за намеренията на цар Соломон да гради Храм на Всевишния и че търси способен на това дело архитект, египетският фараон Сиамун поисква от Дома на живота да му посочат способен Майстор.

Изпълнението на тази определяща бъдещото развитие на човечеството мисия се пада на Майстор Хирам Хоремхеб, син на Хор.

Чиракувал от дете по строежите на Карнак, стигнал до майсторска степен на посвещение в Изкуството на градежа, Хирам прекарал дълги години в Дома на живота в Храма на Танис, за да изучи ръкописите на най-великите архитекти на Египет. Затворен и самотен човек, способен да реши и най-сложните технически трудности и да обработи най-капризните материали, той бил напълно безразличен към почести и хвалби. И ето, на четвъртата година от царуването на прочулия се дори в Египет юдейски цар Соломон върху широките плещи на едрото тяло на едва надхвърлилия тридесетте години Майстор ляга най-тежката и отговорна задача за един архитект. Да вдигне в чужда страна, на чужд народ Храм на неговия Бог, и то така, че от конструкцията на този Храм бъдещите поколения да черпят познанието за света и неговото устройство.

Като Майстор-архитект Хирам е препоръчан на Соломон от царя на Тир, когато господарят на Израил отива да договаря доставката на строителни материали.

Майстор Хирам поема към Йерусалим, приемайки предизвикателството да вдигне невиждан досега Храм. Дългият път през планините и горите му помага да постигне така необходимото на всеки творец усамотение. Едно от първите неща, които е разбрал в Дома на живота в Египет, е необходимостта от съсредоточаване на енергията, вглъбяването дълбоко в себе си, за да може да усети порива на творението.

Тридесет хиляди секачи вече поваляли в горите на Тир отбрани за строежа кедрови и кипарисови дървета. Седемдесет хиляди носачи мъкнели товарите към Йерусалимската скала. Осемдесет хиляди каменоделци развъртали чукове в каменните кариери. Три хиляди и шестстотин надзиратели били готови да изпълнят всяко нареждане по организацията на строежа. Целият народ на Израил напъвал мишци да подсигури средствата за градежа на Дома на Господа. Нужен е само Архитектът, Майсторът, който знае как да претвори Изкуството на Линиите.

Но Соломон е категоричен в намеренията си. За да осъществи своя план, той посяга дори и на личните богатства на свещениците. Всеки от тях е задължен да внесе в хазната за строежа по една десета от състоянието си.

- Защо пилеете толкова богатство за строежа на една църква? Иеова няма да одобри това разточителство - възроптават Божиите служители.

- Храмът не е църква - отвръща вбесен Соломон. - Той ще бъде Свещеният център на нашата страна. Храмът ще поддържа присъствието на Бог на тази земя и мира между държавите. Храмът е материалното изражение на духовния ред, сърцето на народа ще бие ведно със сърцето на Храма. Народът ще види в какво се превръща трудът му. Ще знае, че всяка частица от платения данък се е превърнала в камък от Храма. Мисията на Храма е да закриля мира.

- Но това не е ли религията на египтяните!? - изумяват се свещениците.

- А нима тя е противна на нашата вяра? - реагира Соломон. - Не се ли проявява Единният Бог чрез делото на строителите, което Той ще увенчае със своята Светлина?

Още от малък Хирам иска всичко да разбере, всичко да научи. Четиринадесетгодишен напуска дома си и тръгва към Тива. Целта му е да попадне в Храма на писарите, известен още като мястото на Знанието. Да учи - това за него е най-голямото удоволствие. Да работи е страст. Да открива - безгранична радост. Заемайки се с изучаването на строителния занаят, Хирам овладява последователно длетото на каменоделеца и теслата на дърводелеца. Обикаляйки от градеж на градеж, бъдещият Майстор обаче долавя най-важното в този занаят - духа на другарството в гилдията.

И Хирам започва своето дело.

Нарежда да се ушият от груб вълнен плат хиляди престилки, които работниците да препасват около кръста. За надзирателите са предназначени кожени престилки, боядисани в червено за калфите и в бяло за чираците. Заема се с подбора на каменоделците, с обучението на зидарите, как да работят с отвеса, канапа и терзията, как да предадат обем на нарисуваните от него чертежи. „Строежът е под вашия пълен контрол, Майстор Хирам" - упълномощава го Царят.

Първото нещо, което предприема Майсторът, е да издигне плътна ограда, която да скрива строителната площадка от погледа на непосветените. На работниците си Хирам съобщава лично паролата, с която стражниците на единствената порта допускали до градежа.

- Набирането на хора за градежа не се прави своеволно.

Хирам отлично знае, че наетите от него работници нямат никакъв опит в строителството, и тъкмо затова не бърза да ги разделя според ритуалните степени, характерни за строителната гилдия. Той е навсякъде и упражнява непрекъснат надзор. За Майстора няма нито почивка, нито развлечения. Неговата работа на този етап се състои най-вече в това да подбере онези работници, които един ден ще се превърнат в елитните майстори, от които щеше да има нужда същинският градеж. Търси за ученици мъже със силен характер, уравновесени, възприемчиви, от които по-късно да създаде най-напред Братството на калфите, което ще му е пръв помощник. От чираците той трябва да подбере най-подходящите, които да посвети в законите на строителството и боравенето с инструментите, както и способите на редене на камъка.

След като Хирам набелязва достойните за посвещение, той изпраща при тях свой помощник да им съобщи паролата, с която да влязат в залата за

изпитания. „Моята сила е силата на майстора" - е словесният ключ, отварящ пътя към тайните.

Първоначалният страх, който изпитват към Майстора, е заменен от нарастващо уважение и възхищение от уменията му да води Градежа. От момента на посвещението чираците, препасани с чисто бели престилки, стават живите камъни от всеки Градеж, в който участват. Майсторът знае: най-важен е изборът на камъка - от него зависи здравината на сградата.

Внимателно наблюдава кои от чираците усвояват най-добре Изкуството. Подбира най-способните от тях и ги повиква в работилницата на Линиите, за да ги посвети в уменията на калфите. Това посвещение в по-висша степен ще научи заслужилите чираци как се изграждат стени, като се разпределя тежестта на правилно издяланите каменни блокове. Като приемници на древната мъдрост, която превръща чертежите в обеми, калфите ще властват над материята, в чието сърце се крие духът.

С напредването на Градежа Братството на строителите добива своите по-съвършени организационни форми. След като посветените калфи овладеят достатъчно добре новите знания, Майсторът подбира девет от най-усърдните от тях и ги завежда в подземното помещение в основите на Храма. В това скрито Светилище работят само майсторите. Тук се съхранява източникът на Светлината. Деветимата застават в кръг около един съвършено издялан от Майстора камък, до който са положени правият ъгъл и линията със седемте педи.

- Ето инструментите на Майсторите. С тях ще измервате съотношенията на постройката. Ще ви науча на числата, които създават природата и чиято тайна се предава от дялания камък. Но преди това трябва да умрете за този свят - казва им Хирам.

Калфите се споглеждат уплашено. Как така да умрат за този свят!

Но Майсторът е категоричен: срещата със смъртта е неизбежна. Той търси доказателства за достойнството им да станат майстори. Смъртта е вратата към живота - научава Хирам още в Египет по време на своето посвещение в Майстор. Само човек, който не се страхува от смъртта, може да направи окончателните изводи, на които е способен. Майсторът, преминал веднъж през смъртта, може трезво да посрещне всички предизвикателства на съдбата.

Хирам разкрива пред достойните калфи тайните и дълга на Майсторите. Предупреждава новопосветените Майстори, че от този момент личните стремления угасват в тях. Преминавайки през ритуала на символичната смърт, в тях умират преходното, егоизмът, дребнавостта. Освободени от тези обременяващи човешкото съществуване качества, новите Майстори са призвани да работят за превръщането на материята в камък от Светлина.

Нарастването на Братството, неговата съвършена организация, изградената вътрешна йерархия и растящата популярност на своенравния Майстор Хирам и най-вече напредването на строежа на Храма окончателно хвърлят в паника духовенството. Властта на владетеля е застрашена от един чуждоземен строител! - бият тревога свещениците. Славата на Майстора подронва

авторитета на Царя. Майстор Хирам освобождава хората си от всякакъв страх и ги прави свободни хора. Те са готови да умрат за своята гилдия и не се огъват пред никакви заплахи. Но нещото, което направо отчайва църковните служители, е царският указ на Соломон: „Всеки, който се опита да навреди на майстор, калфа или чирак, веднага трябва да бъде умъртвен с камъни. Никой не може да влиза на градежа на Храма без пропуск с печата на Соломон." Царската войска обгражда строежа, за да брани спокойствието и труда на Братството на строителите. Остава само подлата хитрост на заговора, констатират духовниците. Да посеят смут в Братството, да издирят недоволни от положението и платата си чираци и калфи, които срещу цената си са готови да престъпят клетвата и предадат тайните на гилдията - това е последният отчаян ход на противниците на Майстор Хирам.

Но Соломон повече го блазни мисълта да узнае магията на градежа на Храма. Как може един архитект, един необлечен с царска власт Майстор да създаде такава съвършена организация, която да претворява съвършенството в Градежа чрез делата си? Как се получава така, че само с един определен знак на ръцете си Майсторът сбира хората си - хиляди чираци, калфи и майстори се отправят към мястото на неговия призив и са готови на всичко?

Никой не попречва на Царя да влезе в работилницата на Линиите и той не устоява на изкушението да бутне вратата и да проникне вътре.

Соломон напуска работилницата на Линиите убеден, че царската власт не винаги означава властта на мъдростта.

Майстор Хирам не се притеснява от проникването на Соломон в работилницата на Линиите. След седемгодишен труд Храмът е завършен и Архитектът-строител с чувство на изпълнен дълг показва творението на неговия поръчител - Царя. Изправят се най-напред пред двете високи десет метра бронзови колони на входа, които поддържат капители, украсени с нарове.

Приближил до колоната отдясно, Соломон полага върху нея печата си и я нарича „Иакин", а лявата кръщава „Боаз". За Царя двете колони придобиват образ на дървета на живота. Соломон оглежда внимателно цялата постройка, дава име на всяко едно помещение и остава възхитен от съвършенството на Градежа. Тук той ще идва да търси мъдростта. Онази мъдрост, към която се стреми от първите дни на възцаряването си. „Бог да благослови Своя храм и правоверните! - вдига молитвено ръце към небето Соломон. - Ние ще подновим своя съюз с Него. Той ще бъде милостив и ще ни дари своята помощ срещу силите на мрака. Дано Бог бъде с нас, както е бил с нашите предци, дано не ни изоставя, дано обърне сърцата ни към Себе Си, за да тръгнем по Неговия път."

Две седмици траят тържествата по освещаването на новия Храм. В жертва са принесени 22 хиляди вола и 120 хиляди овце. Цар Соломон, успял в своята безумна мечта, празнува. Майсторът Хирам, превърнал мечтата на владетеля в реалност, въплътявайки в камъка любовта си към съвършенството, се оттегля от празненствата, потънал в тъга по загиналите на Градежа строители. Майстор Хирам е опасен човек и трябва да бъде унищожен -взема окончателното си решение духовенството на Израил. То е уплашено от приетото от Соломон предложение на Хирам: да сътвори невиждана досега творба, която да увенчае

готовия Храм вовеки веков. Ако предизвикат бунт сред строителите и провалят Архитекта в новото му начинание, това ще да доведе до свалянето на Соломон от трона - прогнозират крайния резултат от пъкления си план заговорниците.

Свещениците са притеснени не само за своята власт. Те усещат, виждат как от ден на ден Братството на Хирам с неговите тайнства надминава по популярност и всенародна обич личната власт на цар Соломон. Устоите на царската власт, гарантираща съществуването и властта на духовенството, се разклащат. Нещо повече, Майстор Хирам отказва да подчини Братството на царската власт. Да се подкопае престижът на Хирам, да се намерят измежду хората му недоволни от длъжността и платата чираци или калфи, които въпреки неусвоения още занаят бързат на всяка цена да станат майстори - това е механизмът за събуждането на разрушителната сила на Злото в Братството на Свободните зидари.

Майстор Хирам знае какво го очаква. Могъществото на неговото Братство един ден неминуемо ще се окаже пречка за държавата и нейните институции. Но Хирам знае и още нещо. „Ръцете ми са създадени да строят, а не да сеят смърт" - повтаря той постоянно в себе си, след като вече има достатъчно доказателства за подготвяния заговор срещу него и само с един замах би могъл да се справи с нещастните предатели, очаквайки естествения си завършек. Те, посветените от него майстори, ще разпръснат Изкуството на Линиите и то ще продължи да се препредава.

Майстор Хирам свиква деветимата майстори, които ръководят отделните групи в Братството. Разкрива пред тях опознавателни знаци, които завинаги свързват тези мъже в тайнство, в което ще са посветени само те и другите им Братя по земята от същия сан. На най-мъдрия от тях дава своя личен прав ъгъл (екер), с който е работил на Градежа, и само на него му разкрива тайната на лакътя и на пропорциите. Тези тайни позволяват на всеки Главен майстор да ръководи всеки, дори и най-сложния Градеж. Приемникът на Хирам получава и отпечатъка на разностранния триъгълник и линията на Главния майстор. Така в него се въплъщава истината на Линиите.

След посвещаването на своя заместник Хирам разкрива пред всичките деветима майстори устава и правилата на Братството. Най-важното от тях е: да не се посвещава за майстор калфа, който не е издържал с чест суровите изпитания.

На прощаване Хирам целува три пъти всички споделили с хляб и вино последната му вечеря. Сред тия, които е целунал, са и тримата недоволни от положението си Братя. Не е трудно да ги разпознае. Та нали тъкмо те полагаха най-големи усилия да му прислужват по време на вечерята.

-„Хирам знае древните тайни, които дават на Майсторите власт и богатство. Години наред му се подчинявахме. Той е длъжен да ни направи Майстори" - повтарят си тримата заговорници, докато споделят масата на своя Майстор.

Остава само едно. Да огледа за последен път творението си. В крайна сметка ролята на Майстора е да доведе делото до край, а не да се ползва от плодовете на труда си.

- Кажи ми тайната дума на майсторите и ми разкрий тяхната мощ - сепва го глас иззад гърба му. Глас на Брат, на нетърпелив да израсне в йерархията калфа.

- Никога - е единственият възможен отговор на Майстора.

Тежкият чук се стоварва върху главата му. Замаян и невярващ на случилото се - Брат да посегне на Брата, олюлявайки се, Хирам запристъпва към северната порта на Храма. Но там също го очаква нетърпелив за майсторство калфа.

- Кажи тайната дума. Тя ни се полага по право.

- Никога! - повтаря категорично Майсторът и веднага остро зидарско длето се забива в левия му хълбок.

Накуцвайки, Хирам успява да се отправи към източната порта. Но там го очаква острият пергел в ръцете на третия загубил ума си в преследването на властта в Братството калфа. Острото рамо потъва в мощната гръд и пронизва сърцето на Майстора, предпочел смъртта пред разкриването на тайната на Братството на недостойни за нея.

Някои твърдят, че преди да издъхне, Майстор Хирам отправил зловещия въпрос: „Защо, Соломоне, защо???" Други, че Соломон започнал да си скубе косите, самообвинявайки се, че е извършил най-голямото престъпление, оставяйки първосвещеника Садок да оплете заговора и да убие Хирам. Съзирайки разцъфналата акация на гроба на Майстора, върху Царя ляга най-тежко самообвинение - да предадеш този, който никога не би те предал.